

Datum van inontvangstneming : 15/01/2021

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-596/20 - 1

Zaak C-596/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 november 2020

Verwijzende rechter:

Fővárosi Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

28 september 2020

Verzoekende partij:

DuoDecad Kft.

Verwerende partij:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Fővárosi Törvényszék

[OMISSIS] De Fővárosi Törvényszék (rechter voor de agglomeratie Boedapest; hierna: „verwijzende rechter”) geeft in de zaak tussen [OMISSIS] DuoDecad Kft. ([OMISSIS], Boedapest [OMISSIS]), verzoekster, en [OMISSIS] Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (afdeling bezwaren van de nationale belasting- en douanediens van Hongarije ([OMISSIS], Boedapest [OMISSIS]), verweerster, betreffende de rechterlijke toetsing van een administratief besluit in belastingzaken [OMISSIS] de volgende

beschikking:

De verwijzende rechter schorst de behandeling van de zaak en verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moeten de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1, en 43 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”), in die zin worden uitgelegd dat de licentienemer van de knowhow – een vennootschap die is gevestigd in een lidstaat van de Unie (in het hoofdgeding Portugal) – niet degene is die de via een website beschikbaar gestelde diensten aan de eindgebruikers verleent, en dus niet de ontvanger kan zijn van de technische dienstverlening ter ondersteuning van de knowhow van de in de tweede lidstaat (in het hoofdgeding Hongarije) gevestigde belastingplichtige, als onderaannemer, en niet in die zin dat laatstgenoemde deze dienst verricht voor de in die tweede lidstaat gevestigde licentiegever van de knowhow, in de situatie waarin de licentienemer

(a) in de eerste lidstaat beschikte over gehuurde kantoren, IT- en overige kantoorinfrastructuur, eigen werknemers, ruime ervaring met elektronische handel, een eigenaar met een uitgebreid internationaal netwerk en een bestuurder met een opleiding op het gebied van elektronische handel,

(b) de knowhow ontving met de beschrijving van de operationele processen van de websites en de updates daarvan, deze van opmerkingen en voorstellen voor wijzigingen voorzag en deze goedkeurde,

(c) de afnemer was van de diensten die de belastingplichtige op basis van deze knowhow verleende,

(d) regelmatig verslagen ontving over de uitvoering van de opdrachten door de onderaannemer,

(met name over het verkeer op de websites en de betalingen vanaf bankrekeningen),

(e) de domeinnamen die internettoegang tot de websites verzekeren op haar naam registreerde,

(f) op de websites als dienstverlener werd vermeld,

(g) maatregelen nam om de reputatie van de websites te bewaken,

(h) de voor de dienstverlening noodzakelijke overeenkomsten sloot met partners en onderaannemers (in het bijzonder met de banken die op de websites betaling met bankpassen mogelijk maakten, uitvoerende artiesten die voor de content van de websites zorgden en webmasters die de beschikbare content promootten),

(i) beschikte over het volledige systeem voor de ontvangst van de inkomsten uit de dienstverlening aan de eindgebruikers, zoals bankrekeningen waarover zij de exclusieve en volledige beschikkingsbevoegdheid had, over de database met de gegevens van de eindgebruikers, die haar in staat stelde facturen over de verrichte diensten uit te reiken, en over eigen software voor de facturering,

(j) op de websites haar eigen vestigingsadres in de eerste lidstaat als fysieke klantenservice vermeldde en

(k) als onderneming onafhankelijk was van zowel de licentiegever als de in Hongarije gevestigde onderaannemers die belast waren met de uitvoering van bepaalde, in de knowhow omschreven technische processen **[Or. 2]**,

waarbij in aanmerking moet worden genomen dat (i) het voorgaande is bevestigd door de belastingautoriteit van de eerste lidstaat, welke instantie het best in staat is om deze objectieve en door derden controleerbare elementen te bevestigen, (ii) aan de dienstverlening via de websites vanuit de tweede lidstaat het objectieve obstakel in de weg stond dat de in de tweede lidstaat gevestigde onderneming geen toegang had tot betalingsdienstaanbieders die de acceptatie van betalingen met bankkaart op de websites konden waarborgen, waardoor de via de websites aangeboden diensten noch vóór, noch na de onderzochte periode door de in de tweede lidstaat gevestigde onderneming zijn verleend en (iii) de licentienemer en haar verbonden ondernemingen met de exploitatie van de websites hogere winst hebben behaald dan het bedrag van het verschil tussen de in de eerste en in de tweede lidstaat toegepaste btw-tarief?

2. Moeten de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1, en 43 van de btw-richtlijn aldus worden uitgelegd dat via een website beschikbaar gestelde diensten aan de eindgebruikers worden verleend door de – in de tweede lidstaat gevestigde – licentiegever van de knowhow, zodat deze de ontvanger is van de door de belastingplichtige als onderaannemer verleende diensten van technische ondersteuning van de knowhow, en laatstgenoemde deze diensten niet verleend aan de – in de eerste lidstaat gevestigde verwerper van de licentie, in de situatie waarin de licentiegever

(a) beschikte over eigen middelen die uitsluitend bestonden uit een gehuurd kantoor en een computer die door haar bestuurder werd gebruikt,

(b) beschikte over geen ander personeel dan de bestuurder en een bedrijfsjurist die parttime gedurende enkele uren per week werkzaamheden verrichtte voor de onderneming,

(c) niet beschikte over andere overeenkomsten dan de overeenkomst over de ontwikkeling van de knowhow,

(d) houder was van de domeinnamen, die, volgens de tussen de licentiegever en de licentienemer, deze laatste op haar eigen naam registreerde,

(e) zich tegenover derden, in het bijzonder eindgebruikers, banken die betaling met bankpassen op de websites mogelijk maakten, uitvoerende artiesten die zorgden voor de op de websites beschikbare content en webmasters die de beschikbare content promootten, nimmer als verlener van de betrokken diensten heeft gepresenteerd,

(f) met uitzondering van de facturen inzake de licentievergoeding, nooit bewijsstukken heeft opgemaakt in verband met de via de websites aangeboden diensten en

(g) niet beschikte over een systeem (een bankrekening en andere infrastructuur) waarmee de inkomsten uit de verleende diensten konden worden ontvangen,

Waarbij voorts in aanmerking dient te worden genomen dat het volgens het arrest van het Hof van 17 december 2015, *WebMindLicenses*, zaak C-419/14 (EU:C:2015:832), op zich niet van doorslaggevend belang is dat de bestuurder en enig aandeelhouder van de licentiegever de ontwikkelaar van de knowhow is en dat diezelfde persoon invloed of zeggenschap uitoefende op de ontwikkeling en exploitatie van die knowhow en de op deze knowhow gebaseerde diensten, waarbij de bestuurder en eigenaar van de licentiegever de natuurlijke persoon is die tevens bestuurder en/of eigenaar is van de onderaannemers, waaronder verzoeksters onderneming, die door de uitvoering van hun taken in opdracht van de licentienemer als onderaannemer hebben meegewerkt aan de dienstverlening?

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke elementen] [Or. 3]

Motivering

I. De feiten van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoekster is op 8 oktober 2007 opgericht door KT en 12 werknemers van Jasmin Media Group Kft, met als hoofdactiviteit computerprogrammering. KT heeft tot 28 februari 2011 alle minderheidsaandeelhouders uitgekocht, met uitzondering van HP. Verzoekster heeft professionals met jarenlange ervaring in dienst en wordt, dankzij een stabiele technische omgeving, beschouwd als marktleider op het gebied van overbrenging van multimedia-inhoud via internet. De belangrijkste afnemer van verzoekster was Lalib Lda., een Portugese onderneming, waaraan verzoekster, tussen juli en december 2009 en gedurende het gehele kalenderjaar 2011, facturen voor een totaalbedrag van 8 086 829,40 EUR heeft uitgereikt voor verrichte diensten op het gebied van ondersteuning, onderhoud en uitvoering.

De Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (1e hoofdafdeling controle personenvennootschappen, 4de afdeling controle personenvennootschappen van de belasting en douanediens van Boedapest, ressorterend onder de nationale belasting en douanediens, Hongarije; hierna: „belastingdienst Boedapest”) heeft op grond van § 89, lid 1, onder a), van de az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (wet CLI van 2017 inzake de organisatie van administratieve belastingprocedures) een belastingcontrole bij verzoekster uitgevoerd. De controle was gericht op de belasting over de toegevoegde waarde en de gecontroleerde periode betrof het tweede halfjaar van 2009 en het gehele belastingjaar 2011. Naar aanleiding van de

controle heeft de belastingdienst Boedapest [OMISSIS], mede rekening houdend met verzoeksters opmerkingen, bij besluit van 10 februari 2010 [OMISSIS] een belastingschuld van 458 438 000 HUF uit hoofde van niet betaalde btw ten laste van verzoekster vastgesteld, die verzoekster diende te voldoen. Daarnaast werd verzoekster een fiscale boete opgelegd van 343 823 000 HUF, vermeerderd met 129 263 000 HUF aan verdragingsrente.

Verzoekster heeft tegen dat besluit bezwaar aangetekend bij verweerster. Verweerster heeft het besluit van de belastingdienst Boedapest [OMISSIS] bij haar op 6 april 2020 bekendgemaakte besluit bevestigd.

De Portugese vennootschap Lalib Gestao e Investimentos LDA (hierna: „Lalib”) is op 16 februari 1998 opgericht naar Portugees recht. In de onderzochte periode was haar hoofdactiviteit het verlenen van amusementsdiensten langs elektronische weg.

Verweerster baseert haar besluiten op de vaststelling van de belastingautoriteit dat de werkelijke afnemer van de door verzoekster aan Lalib verrichte diensten niet Lalib, maar WebMindLicenses (hierna: „WML”) was.

In haar tegen verweersters besluiten ingestelde beroep betoogt verzoekster dat vastgesteld kan worden dat de dienst is verleend aan Lalib en dat als plaats van dienstverlening Portugal geldt, aangezien aan alle door het Hof gestelde voorwaarden is voldaan. Volgens haar is verweersters besluit daarnaast onjuist omdat zij de litigieuze onlinedienstverlening, dat wil zeggen de aan „members” verleende diensten, ten onrechte gelijkstelt met de technische exploitatie van de websites, zonder rekening te houden met de vereiste materiële en personele middelen en de omstandigheid dat Lalib daadwerkelijk beschikte over alle voor de dienstverlening vereiste middelen. Verweerster miskent de essentie van onlinedienstverlening. Verzoekster voert aan dat zij, net als vele partnerondernemingen, rechtstreeks aan Lalib, en niet aan WML, ondersteunende diensten verleende. Zij betoogt dat Lalib actief betrokken was bij verschillende, niet door de knowhow geregelde aangelegenheden die routinetaken overstegen [Or. 4]: zij controleerde, hield toezicht op en bestuurde de ondernemingen van de Docler-groep, waaronder verzoekster. In verband met de met Lalib gesloten overeenkomsten is noch WML, noch KT als afnemer opgetreden. Zij hebben verzoekster geen verzoeken gedaan of instructies gegeven die tot de bevoegdheid van de afnemer behoren. Lalib hield als afnemer toezicht op de activiteiten in verband met de dienstverlening. De noodzakelijke goedkeuringen werden door haar vertegenwoordigers verleend. Verzoekster wijst erop dat het directoraat-generaal voor grote belastingplichtigen van de nationale belasting- en douanedienst zich in het kader van de tegen WML gevoerde procedure tot de Portugese belastingautoriteit had gewend om gevolg te geven aan de aanwijzingen in de rechterlijke beslissing in die zaak en de feiten te verduidelijken. De Portugese autoriteit heeft in haar reactie op het verzoek duidelijk aangegeven dat Lalib geacht werd in Portugal te zijn gevestigd, in de onderzochte periode op eigen risico daadwerkelijk economische activiteiten heeft uitgeoefend en over alle

technische en personele middelen beschikte die noodzakelijk waren om de op internationaal niveau verworven kennis te gebruiken. Verzoekster is van mening dat het opleggen van de belastingverplichting aan WML in verband met de betrokken transacties in strijd was met de wet en dat de werkelijke contractpartij Lalib was. De plaats van dienstverlening was niet Hongarije, aangezien het gebrek aan financiële instellingen die betaling met een bankkaart op websites voor volwassenen mogelijk maken daarvoor een objectieve belemmering vormde. Om die reden was de onderneming die de op de websites aangeboden diensten verrichtte, destijds nog als onderdeel van de Docler-Groep, al vóór de samenwerking met Lalib in het buitenland gevestigd. Naar buiten toe heeft Lalib, en niet WML, zich steeds als verrichter van de litigieuze diensten gemanifesteerd. Lalib sloot contracten af op eigen naam. Lalib beschikte over de database van de klanten die de voor de litigieuze diensten verschuldigde vergoeding betaalden. Lalib had als enige de beschikking over de inkomsten uit de verrichte diensten. In alle gevallen was Lalib degene die de ontwikkelingen van de knowhow controleerde en de beslissing nam over de implementatie ervan. Bovendien werd als fysieke klantenservice geen Hongaars kantooradres, maar het vestigingsadres van Lalib vermeld. Verzoekster is van mening dat in het onderhavige geding de uitlegging en de toepassing van de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1 en 43, van de btw-richtlijn noodzakelijk zijn om de plaats van dienstverlening te kunnen bepalen.

Verweerster stelt zich op het standpunt dat de in de bestreden besluiten vastgestelde betalingsverplichting gegrond is. Zij wijst erop dat de rechter in eerste aanleg in de vorige procedure heeft aangegeven dat de belastingautoriteit moest bewijzen dat de betrokken dienst, te weten de exploitatie van de website, niet door Lalib in Portugal, maar in werkelijkheid door verzoekster in Hongarije is verricht, en dat zij dit bewijs diende te leveren aan de hand van de objectieve feiten die zich in de omstandigheden van de zaak hebben voorgedaan. De belastingautoriteit heeft een nieuwe procedure ingesteld bij WML en naar aanleiding daarvan vastgesteld dat de betrokken dienst niet door Lalib, maar door WML vanuit Hongarije werd verricht. De betrokken licentieovereenkomst was fictief. Volgens haar is het inleiden van een procedure bij het Hof feitelijk noch juridisch gerechtvaardigd. Daarnaast betoogt zij dat het Hof reeds uitspraak heeft gedaan over de vraagstukken waarnaar verzoekster in haar beroep heeft verwezen en de criteria voor de beoordeling daarvan aan de nationale rechterlijke instanties heeft overgelaten. Het Hof heeft de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1 en 43 van de btw-richtlijn reeds uitgelegd. In de door WML ingestelde procedure heeft de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (bestuurs- en arbeidsrechter Boedapest) op verzoek van WML een prejudiciële procedure ingeleid bij het Hof met het oog op de uitlegging van deze bepalingen, waarop het Hof duidelijk de criteria heeft aangegeven aan de hand waarvan de nationale rechter de plaats van de aan de eindgebruikers verleende dienst kan bepalen. In zijn arrest in die zaak heeft het Hof de bovengenoemde Unierechtelijke bepalingen uitgelegd.

II. Relevante nationale regelgeving

[Or. 5]

Wat betreft de voorschriften van de az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (wet CXXVII van 2017 over de belasting over de toegevoegde waarde) inzake de plaats van dienstverlening zijn de verwijzende rechter en de partijen het erover eens dat deze in overeenstemming zijn met de relevante bepalingen van de btw-richtlijn, volgens welke de plaats van dienstverlening ten behoeve van niet-belastingplichtigen de plaats is waar de dienstverlener is gevestigd.

De verwijzende rechter wijst er evenwel op dat voor de beantwoording van de vraag wie als dienstverlener kan worden aangemerkt in de eerste plaats de contractuele relatie tussen de afnemer en de verlener van de dienst moet worden onderzocht, en dat **de Portugese en Hongaarse belastingautoriteiten** als belastingautoriteiten van de betrokken lidstaten in de voorafgaande, door WML ingestelde procedure, mede gelet op de uiteenzettingen van het Hof in zijn naar aanleiding van die zaak gewezen arrest, **afwijkende standpunten hebben ingenomen inzake de werkelijke plaats van de betrokken dienst.**

III. Noodzaak van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De verwijzende rechter is van oordeel dat het in het geding aan de orde zijnde geschil niet zonder uitlegging van het Unierecht, en met name van de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1 en 43, van de btw-richtlijn en niet zonder de toepassing van de uitlegging door de nationale rechter kan worden beslecht. Wat betreft de feiten van de zaak kan worden vastgesteld dat de Portugese en de Hongaarse belastingautoriteiten eenzelfde economische transactie fiscaal anders hebben behandeld. Beide lidstaten hebben btw over de betrokken transactie geheven.

[OMISSIS] [herhaalde argumenten] Het Hof heeft de verenigbaarheid van uiteenlopende regelingen van lidstaten met de artikelen 2, lid 1, onder c), 24, lid 1 en 43, van de btw-richtlijn weliswaar onderzocht en de bepalingen van de btw-richtlijn met betrekking tot het verrichten van diensten uitgelegd, onder meer in het arrest WML, doch de verwijzende rechter is van oordeel dat in de onderhavige zaak aanvullende uitlegging noodzakelijk is, aangezien de Hongaarse en de Portugese belastingautoriteiten met inachtneming van de arresten van het Hof inzake de uitlegging van bovengenoemde Unierechtelijke bepalingen afwijkende standpunten hebben ingenomen.

Voorafgaand aan het onderhavige geding is het Hof om een prejudiciële beslissing gevraagd in het kader van de rechterlijke toetsing van een besluit inzake verplichtingen die aan WML waren opgelegd voor een deel van het jaar 2009 en voor de jaren 2010 en 2011, waarop het Hof het arrest met zaaknummer C-419/14 heeft gewezen. In dat arrest heeft het Hof geoordeeld dat het de taak van de verwijzende rechter is om alle omstandigheden van het hoofdgeding te analyseren

teneinde te bepalen of de tussen de partijen gesloten overeenkomst een zuiver kunstmatige constructie vormt die verhult dat de betrokken diensten in werkelijkheid niet door de licentienemer doch in feite door de licentiegever worden verricht, en heeft het alle omstandigheden genoemd die moesten worden opgehelderd, waaruit kan worden opgemaakt dat het Hof een doorslaggevend belang heeft gehecht aan de vraag of Lalib in Portugal over lokalen, een infrastructuur en personeel beschikte, of zij haar economische activiteiten in eigen naam en voor eigen rekening, op eigen verantwoordelijkheid en op eigen risico uitoefende en of zij op basis van het voorgaande als een in Portugal gevestigde onderneming en dus als afnemer van de door verzoekster verrichte diensten kon worden beschouwd.

In dit verband is in het onderhavige geding van doorslaggevend belang aan de hand van welke criteria de nationale rechter de omstandigheden moet beoordelen om vast te kunnen stellen wat de plaats van de op de betrokken websites aangeboden diensten is en, in samenhang daarmee, of er sprake is van misbruik van recht. Kan in casu worden geconcludeerd dat de plaats van de aan de eindgebruikers verleende dienst **[Or. 6]** Hongarije is, en kan de tussen verzoekster en Lalib gesloten transactie derhalve als zuiver kunstmatig worden beschouwd, ondanks het feit dat Lalib in het middelpunt stond van het voor de dienstverrichting onmisbare complexe netwerk van contracten en diensten, dat zij de voor de dienstverrichting noodzakelijke omstandigheden creëerde – met een eigen database en software alsook via derde partijen en tot de Lalib-groep en de ondernemingsgroep van verzoekster behorende dienstverrichters –, waardoor zij zelf het aan de dienstverrichting inherente juridische en economische risico droeg, ook al hebben tot de ondernemingsgroep van de eigenaar van de knowhow behorende onderaannemers, waaronder verzoekster, medewerking verleend aan de technische realisatie van de processen rondom de knowhow en had de uiteindelijke eigenaar van verzoeksters onderneming, die tevens de bestuurder en uiteindelijke eigenaar is van de eigenaar van de knowhow, invloed op het gebruik van de knowhow? Hoe moet het gegeven worden geïnterpreteerd dat Lalib in Portugal beschikte over lokalen, een infrastructuur en personeel? De rechters in de eerder door WML aanhangig gemaakte procedure hebben de belastingautoriteit opgedragen de Portugese belastingautoriteit te betrekken bij het onderzoek naar de werkelijke plaats van de betrokken dienst. De Portugese belastingautoriteit heeft bevestigd dat Lalib in Portugal daadwerkelijk en op eigen risico economische activiteiten uitoefende. Portugal heeft in de voor het Hof in de zaak WML aanhangige procedure opmerkingen ingediend en zich ter terechtzitting persoonlijk laten vertegenwoordigen, zodat de Portugese belastingdienst ongetwijfeld op de hoogte was van de belangrijkste punten van het arrest in de zaak WML. Desondanks heeft zij haar standpunt inzake de plaats van vestiging van Lalib in Portugal gehandhaafd. Ondanks het arrest WML bleven de Hongaarse en de Portugese belastingautoriteiten bij hun eerder ingenomen uiteenlopende standpunten. De verwijzende rechter is daarom van oordeel dat het arrest WML niet voldoende duidelijk is over het in het onderhavige geding aan de orde zijnde rechtsvraag en derhalve verdere uitlegging en precisering behoeft.

Zoals het Hof in punt 51 van het arrest in de zaak KrakVet eerder heeft overwogen kunnen of moeten, afhankelijk van de vraag of hun beslissingen volgens het nationale recht al dan niet vatbaar zijn voor hoger beroep, de rechterlijke instanties van een lidstaat waaraan een geschil is voorgelegd dat vragen opwerpt die een uitlegging van bepalingen van Unierecht verlangen en ter zake waarvan zij een beslissing moeten nemen, het Hof om een prejudiciële beslissing verzoeken wanneer zij vaststellen dat een handeling in een andere lidstaat fiscaal verschillend wordt behandeld. Niet in geding is dat het Hof in zijn arresten betreffende de vaste zetel van een bedrijfsuitoefening zich uiteindelijk heeft uitgesproken over de vraag welke van twee lidstaten de bevoegdheid heeft om belasting te heffen (arresten ██████████ zaak C-168/84 en Faaborg-Gelting Linien, zaak C-231/94). De verwijzende rechter is van oordeel dat hij in de onderhavige zaak, waarin twee lidstaten eenzelfde transactie fiscaal verschillend behandelen, verplicht is het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken. Aangezien het in deze zaak gaat om een grensoverschrijdende verrichting is de beantwoording van de vraag een belangrijke principiële kwestie op Unieniveau, niet alleen voor de vaststelling van de plaats van verschuldigdheid van de belasting, maar ook in verband met het vrije verkeer van diensten. Gelet op het voorgaande verzoekt de verwijzende rechter het Hof om een prejudiciële beslissing met name wegens de hierboven uiteengezette afwijkende fiscale kwalificatie van de betrokken transactie door de belastingautoriteiten van de lidstaten. Naast de gestelde vragen wordt het Hof aanwijzingen gevraagd om te bepalen of in de aan het onderhavige geding ten grondslag liggende zaak de door de Hongaarse of door de Portugese belastingautoriteit vastgestelde verschuldigdheid van de belasting rechtens juist is en of de Hongaarse dan wel de Portugese belastingautoriteit bevoegd is om belasting te heffen over de betrokken transactie. Welk gewicht moet daarbij worden toegekend aan de genoemde criteria?

De btw is een binnen de Europese Unie geharmoniseerde belasting, zodat de samenwerking tussen de lidstaten niet louter een formele betekenis heeft, maar impliceert dat de officiële standpunten van belastingautoriteiten van andere lidstaten moeten worden aanvaard. Het meningsverschil tussen de belastingautoriteiten van twee lidstaten mag niet tot gevolg hebben dat de partijen bij de transactie dubbel worden belast omdat **[Or. 7]** de twee lidstaten afwijkende standpunten innemen over de vraag of de betrokken economische gebeurtenis werkelijk heeft plaatsgevonden en wat de plaats van dienstverlening is. De regels ter bepaling van de plaats waar diensten fiscaal moeten worden geacht te zijn verricht beogen namelijk bevoegdheidsconflicten te vermijden die tot dubbele belasting kunnen leiden, hetgeen zou indruisen tegen het basisconcept van het uniforme btw-stelsel.

[OMISSIS] [OMISSIS] [nationale procesrechtelijke aspecten]

Boedapest, 28 september 2020

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [ondertekeningen]